

главата си книги.

Думата „ало“, съ която въ цѣлия свѣтъ започватъ телефоннитѣ разговори, е употребена за пръвъ пжтъ отъ него.

Макаръ че името на Едисонъ е известно на цѣлъ свѣтъ, той е извънредно скромень човѣкъ. Веднажъ въ неговата лаборатория единъ практикантъ, отъ едно богато семейство, се отказалъ да измие единъ омърсенъ апаратъ. — „Азъ не съмъ слуга, за да мия сждове“ — заявилъ той.

— Ахъ извинете — му отговорилъ Едисонъ. — Азъ не предполагамъ, че такава работа може да ви унижи. Човѣкътъ съ такъвъ произходъ и съ такива способности, — съ тънка подигравка продължилъ Едисонъ, — не трѣбва да си цапа ржцетѣ. Дайте, азъ ще направя това. Азъ съмъ свикналъ на такава работа. И, засуквайки ржавитѣ си, той взелъ парцалъ и измилъ апарата.

Единъ день, когато претърсвалъ единъ купъ стари книги, захвърлени въ единъ жгълъ. Едисонъ намѣрилъ книга, която извикала въ него силно вълнение. Тая книга бѣ онова сжщото „ржководство по химия“, което нѣкога пробуди у него такава любспитство и което той прочете съ увлѣчение, безъ да разбира всичко, каквото четѣше. Сега той вече 84 годишенъ старецъ, държалъ сжщата оная книга, която нѣкога челъ като дванадесетъ годишенъ младежъ — макаръ и бедень, но весель и безгриженъ. И когато си помислилъ какво е билъ тогава и какво е сега, силно вълнение обзело душата му.

Едисонъ е единъ рѣдкъ примѣръ въ свѣта, който показва, дожде може да се издигне човѣкъ чрезъ трудолюбие, подпомогнато отъ воля и постоянство.